

Arrest

nr. 61 280 van 11 mei 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 20 januari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 december 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 10 februari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. SCHÜTT, en van attaché E. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt :

"Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees afkomstig uit Velekincë, gemeente Gjilan, en bent u Kosovaars staatsburger.

Ruim twee jaar geleden kreeg u medische problemen.

U merkte dat uw gezondheidstoestand er beetje bij beetje op achteruit ging. Zo diende u bijvoorbeeld op een bepaalde dag een lange straat te voet te doen en merkte u dat zoiets u niet meer lukte. U werd steeds zieker, in die mate dat u heden zelfs niet meer (zelfstandig) kan rechtstaan. Voor uw medische problemen consulteerde u in Kosovo meerdere artsen/specialisten. Zo ging u voor onderzoek ondermeer naar specialisten in Gjilan, Prishtinë en Fushë Kosovë. Tevens ging u voor verder onderzoek naar Preshevë en Nis in Servië.

Toen u in het ziekenhuis in Nis verbleef kende u problemen met andere patiënten. Dagelijks werd u er door patiënten geslagen en vroegen ze u waarom Kosovo onafhankelijk werd. U meldde deze problemen aan de artsen in het ziekenhuis van Nis, maar ze vertelden u dat ze daar niets aan konden

doen en u dan maar naar huis diende te gaan. De artsen zelf behandelden u redelijk goed in Nis. Er werd uiteindelijk na vele onderzoeken multipale sclerose bij u vastgesteld. Ter behandeling van uw medische problemen kreeg u in Kosovo driemaal per week injecties, die er echter niet voor zorgden dat uw toestand verbeterde. Integendeel, ondanks dat u af en toe tijdelijk enige verbetering merkte, ging (en gaat) uw algemene gezondheidstoestand er steeds verder op achteruit.

Van de Kosovaarse en Servische specialisten kreeg u te horen dat u in Kosovo niet kan genezen en dat het raadzaam is naar het buitenland te trekken voor medische behandeling. U volgde deze raad op en vertrok met uw broer S.D.(...) (O.V. 6.695.354) op 26 september 2010 uit Kosovo.

U kwam op 28 september 2010 aan in België, waar u dezelfde dag nog een asielaanvraag indiende.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw Kosovaarse identiteitskaart uitgereikt op 2 februari 2010; de kopieën van diverse medische attesten waaruit blijkt dat u de afgelopen twee jaar menig arts in Kosovo en Servië bezocht voor uw medische problemen; en een medisch attest d.d. 25 oktober 2010 waaruit blijkt dat u in België een onderzoek onderging naar aanleiding van uw medische problemen."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2 De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Na grondig onderzoek stel ik vast dat u onvoldoende gegevens heeft aangebracht op basis waarvan ten aanzien van u kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U verklaarde Kosovo te hebben verlaten enkel en alleen om medische redenen.

U lijdt met name aan multipale sclerose.

In Kosovo verkreeg u wel behandelingen - zo kreeg u driemaal per week injecties - maar desondanks bleef uw toestand verslechteren en zou u er niet kunnen genezen.

U kwam naar België omdat u hoopt en meent hier wel volledig te zullen kunnen genezen.

U verklaarde in Kosovo geen andere problemen dan uw medische problemen gekend te hebben, noch met andere burgers, noch met de autoriteiten. In het ziekenhuis in Nis kende u evenwel problemen met andere patiënten – u werd er dagelijks geslagen en ze vroegen u waarom Kosovo onafhankelijk werd –, maar deze incidenten waren geen reden voor uw vertrek uit Kosovo (CGVS, p. 3, 5-8).

Verder verklaarde u dat er u wegens een algeheel gebrek aan middelen in Kosovo een aantal behandelingen werden geweigerd (CGVS, p. 7).

Hieruit kan evenwel niet afgeleid worden dat de Kosovaarse artsen en medische instellingen u medische hulp zouden hebben onthouden om redenen uit de Vluchtelingenconventie of de definitie van subsidiaire bescherming dan wel intentioneel nalatig zouden zijn geweest in de medische zorgverlening. Gelet op voorgaande dient geconcludeerd te worden dat de door u aangehaalde motieven problemen zijn van louter medische aard, die als dusdanig geen verband houden met één van de criteria uit de Vluchtelingenconventie, zoals ook vermeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging hebben op basis van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging.

Evenmin ressorteren de door u geschetste problemen onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming, zoals ook opgenomen in artikel 48/4 van voornoemde Vreemdelingenwet.

Voor een beoordeling van medische elementen dient u een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de Staatssecretaris voor Asiel en migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen.

Uw Kosovaarse identiteitskaart bevat louter persoonsgegevens die hier niet in twijfel worden getrokken. De Kosovaarse, Servische en Belgische medische attesten staven uw medische toestand, waaraan hier evenmin wordt getwijfeld. Deze attesten werpen evenwel geen ander licht op bovenstaande bevinding dat uw medische problemen geen verband houden met de criteria uit de Vluchtelingenconventie noch met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming.

Volledigheidshalve dient nog toegevoegd te worden dat ook in het kader van de asielaanvraag van uw broer S.D.(...) (O.V. 6.695.354) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In zijn verzoekschrift van 20 januari 2010 (lees 2011) erkent verzoeker dat zijn problemen zich vooral op medisch vlak situeren; hij meent echter dat zijn medische situatie zodanig ernstig is dat hij aanspraak kan maken op subsidiaire bescherming.

Verzoeker laat gelden dat hij immers in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 15 van richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 en blootgesteld wordt aan een onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 EVRM door het ontbreken van beschikbare en toegankelijke adequate gezondheidszorg.

Verzoeker betwist dat de regeling die artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) inhoudt, een correcte en volledige implementering van richtlijn 2004/83/EG tot stand heeft gebracht.

De vreemdeling die een machtiging tot verblijf krijgt om de redenen vermeld in artikel 9ter van de vreemdelingenwet, moet volgens hem in toepassing van richtlijn 2004/83/EG, de status van subsidiair beschermde krijgen, en alle rechten genieten die de richtlijn voorziet, evenals alle rechten die de nationale wet toekent aan subsidiair beschermde.

Verzoeker is de mening toegedaan dat het conditioneren van de mogelijkheid om beroep te doen op de subsidiaire bescherming, waarbij eerst dient te blijken dat geen toepassing gemaakt kan worden van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, een schending uitmaakt van bovenvermelde richtlijn daar de procedure op grond van artikel 9ter veel minder waarborgen biedt dan de procedure voor de asielinstanties.

Zo stelt hij dat bij de asielprocedure onmiddellijk het recht op opvang geldt, terwijl bij de procedure op grond van voormeld artikel 9ter van de vreemdelingenwet, een ontvankelijkheidsbeslissing dient afgewacht te worden, welke zeer lang kan uitblijven.

Daarnaast bieden volgens hem de asielinstanties zelf meer waarborgen inzake onafhankelijkheid en objectiviteit dan de instantie die over de aanvragen tot medische regularisatie dient te oordelen.

Volgens verzoeker is er dus een verschil in behandeling van beide soorten aanvragen.

Verzoeker verwijst naar arrest nr. 95/2008 van 26 juni 2008 van het Grondwettelijk Hof dat over deze kwestie reeds uitspraak heeft gedaan doch meent dat het Grondwettelijk Hof bij de beoordeling van deze zaak, er geen rekening mee heeft gehouden dat de aanvrager van een medische regularisatieaanvraag zijn tijdelijk verblijfsrecht pas verwerft nadat er een beslissing is genomen over de ontvankelijkheid.

Voor vreemdelingen met ernstige gezondheidsproblemen zoals hij die in een opvangcentrum voor vluchtelingen verblijven, is volgens hem de rechtspositie thans beduidend slechter dan ten tijde van voormeld arrest van 26 juni 2008, en dit ten gevolge van de recente wijziging in de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen (hierna: opvangwet).

Door deze wetwijziging komt volgens hem de beslissing over verdere materiële steun -aan uitgeprocedeerde asielzoekers die omwille van medische redenen en steunend op een aanvraag tot machtiging tot verblijf ingediend op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, zich in de medische onmogelijkheid bevinden om de opvangstructuur te verlaten- te liggen bij FEDASIL.

Verzoeker haalt een instructie aan van 19 januari 2010 die onder andere gericht is aan de federale opvangcentra, en stelt dat het verre van denkbeeldig is dat een vreemdeling die wegens gezondheidsproblemen een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in richtlijn 2004/83/EG, gedurende een lange tijd verstoken blijft van enige materiële hulp.

Hij vervolgt dat zijn rechten tijdens de procedure door de combinatie van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en artikel 7, §22, eerste lid, 6° van de opvangwet, beduidend slechter zijn dan diegene die bij de asielinstanties terecht kan met zijn aanvraag tot subsidiaire bescherming.

FEDASIL beslist volgens verzoeker dan wel niet over de aanvraag tot subsidiaire bescherming, maar heeft volgens hem wel een grote impact op de situatie van de aanvrager tijdens de procedure; de situatie is volgens hem zodanig dat het reëel risico op een onmenselijke behandeling reeds in België zelf aanwezig is en dat de terugkeer naar het land van herkomst hiervoor niet dient te worden afgewacht.

Verzoeker meent dat FEDASIL niet beantwoordt aan de vereisten van objectiviteit en onpartijdigheid, nu dit agentschap onder grote druk staat, gelet op de overbevraging van zijn opvangnetwerk.

Verzoeker besluit dat de principiële uitsluiting om subsidiaire bescherming op medische gronden te bekomen in het kader van de asielprocedure, niet langer verantwoord voorkomt gelet op de nieuwe regels in de opvangwet inzake de verlenging van materiële hulp.

De oplossing die het Grondwettelijk Hof voor ogen had, namelijk om na de weigering om de aanvraag op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet te behandelen, alsnog een aanvraag tot subsidiaire bescherming bij de asielinstanties in te dienen, kan volgens verzoeker leiden tot langdurige hiaten in de materiële hulpverlening aan per definitie hulpbehoevende personen.

Teneinde deze kwestie op richtlijnconforme wijze op te lossen, zijn er volgens verzoeker twee oplossingen.

Ofwel houden de asielinstanties en met name de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de uitspraak over de aanvraag tot subsidiaire bescherming aan tot er een beslissing over de ontvankelijkheid van de aanvraag op basis van voormeld 9ter van de vreemdelingenwet is tussengekomen.

Ofwel wordt de uitsluiting voorzien in artikel 48/4 "en die geen beroep kan doen op artikel 9ter" van de vreemdelingenwet buiten toepassing gelaten, gelet op de primauteit en de rechtstreekse werking van het gemeenschapsrecht.

Als alternatief kan er volgens hem een prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof gesteld worden teneinde na te gaan of artikel 48/4, §1 van de vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 7, §2, eerste lid, 6° en tweede lid van de opvangwet, nog steeds geen schending uitmaken van de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet, in samenhang gelezen met de artikelen 3 en 13 van het EVRM en met artikel 15 van richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004, doordat vreemdelingen die vrezen voor ernstige schade als gevolg van het ontzeggen van medische behandeling, in principe uitgesloten worden van de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in het kader van de procedure voor de asielinstanties, en bijgevolg tijdens de procedure, meer bepaald in de periode tussen de indiening van de aanvraag op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en de beslissing over de ontvankelijkheid van deze aanvraag, in België gediscrimineerd worden op het vlak van opvang en materiële hulp, ten opzichte van vreemdelingen die wegens een risico voor een andere vorm van ernstige schade, wel een beroep kunnen doen op die status in het kader van de procedure voor de asielinstanties en tijdens die procedure zonder onderbreking kunnen genieten van de daaraan verbonden rechten inzake opvang en materiële hulp.

Verzoeker herhaalt vervolgens dat hij kampt met ernstige gezondheidsproblemen. Hij wijst er op dat in zijn land van herkomst immers de diagnose gesteld werd van multiple sclerose en dat een behandeling met interferon opgestart werd, maar dat deze werd vooral om financiële redenen na korte tijd werd stopgezet.

Verzoeker stelt dat hij in België onderzocht is door Dr. F.D. verbonden aan het diagnosecentrum D.L.O. te Lier, en Dr. H.D. die voornoemde diagnose bevestigt; verzoeker legt fotokopieën neer van medische verslagen van 25 oktober en 25 november 2010.

Verzoeker haalt het verslag "Kosovo Country Sheet" van januari 2009 aan waarin volgens hem de situatie van de gezondheidszorg in Kosovo als ongunstig wordt aangemerkt.

Hij verklaart dat de corruptie er wijdverbreid is zodat het betalen van smeergeld de enige manier is om binnen een redelijke termijn medische zorg te bekomen en dat de medicijnen in de openbare gezondheidszorg dikwijls niet voorradig zijn. Hij stelt dat er dan ook redelijkerwijze kan van worden uitgegaan dat hij in zijn land van herkomst geen toegang zal hebben tot de gespecialiseerde medicijnen die enig soelaas kunnen bieden voor zijn ziekte.

Verzoeker vraagt om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

In ondergeschikte orde vraagt hij aan de Raad de beslissing inzake het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus aan te houden tot de beslissing is tussengekomen van de gemachtigde van de minister over de ontvankelijkheid van zijn aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

In meer ondergeschikte orde vraagt verzoeker om aan het Grondwettelijk Hof een prejudiciële vraag te stellen luidende:

"Schendt artikel 48/4, §1 van de wet van 15 december 1980 samen gelezen met artikel 7, §2, eerste Lid, 6° en tweede lid van de wet van 12 januari 2007, de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet, in samenhang gelezen met de artikelen 3 en 13 van het EVRM en met artikel 15 van richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 doordat vreemdelingen die vrezen voor ernstige schade als gevolg van het ontzeggen van medische behandeling, in principe uitgesloten worden van de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in het kader van de procedure voor de asielinstanties en bijgevolg hangende de procedure, meer bepaald in de periode tussen de indiening van de aanvraag ex artikel 9 ter van de wet

van 15 december 1980 en de beslissing over de ontvankelijkheid van deze aanvraag, gediscrimineerd worden op het vlak van opvang en materiële hulp, ten opzichte van vreemdelingen die wegens risico voor een andere vorm van ernstige schade, wel een beroep kunnen doen op die status in het kader van de procedure voor de asielinstanties en hangende de procedure, zonder hiaat kunnen genieten van de daaraan verbonden rechten inzake opvang en materiële hulp?"

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid.

Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.3. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker niet om de erkenning van zijn vluchtelingenstatus verzoekt.

De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal terecht geoordeeld heeft dat verzoekers medische problemen niet vallen onder het toepassingsgebied van het Verdrag van Genève.

Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A(2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, vermelde redenen, zoals ook vermeld in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.

De door verzoeker opgegeven reden om zijn land te verlaten, zijnde het ontbreken van financiële middelen om een adequate behandeling van zijn ziekte (multiple sclerose) mogelijk te maken, valt als dusdanig niet onder voornoemde criteria.

2.4. Wat betreft de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, stelt verzoeker zich de vraag of de regeling van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, een correcte en volledige implementering van de richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 tot stand heeft gebracht.

Volgens hem moet de vreemdeling die een machtiging tot verblijf krijgt om de redenen vermeld in artikel 9ter van de vreemdelingenwet, in toepassing van bovenvermelde richtlijn, de subsidiaire beschermingsstatus krijgen, en alle rechten genieten die de richtlijn daaromtrent voorziet, evenals alle rechten die de nationale wet toekent aan subsidiair beschermden.

De Raad wijst er evenwel op dat, zoals verzoeker in zijn verzoekschrift stelt, het Grondwettelijk Hof over deze kwestie reeds uitspraak gedaan heeft in het arrest nr. 95/2008 van 26 juni 2008.

Zo oordeelde het Hof dat:

"B.10. Het verschil in behandeling tussen de ernstig zieke vreemdelingen, die op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet een machtiging tot verblijf in België moeten aanvragen, en de andere personen die de subsidiaire bescherming aanvragen, van wie de situatie in het kader van de asielprocedure door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wordt onderzocht, is in de memorie van toelichting uitvoerig verantwoord, mede naar aanleiding van opmerkingen van de Raad van State (Parl. St., Kamer, 2005-2006, DOC 51-2478/001, pp. 187-190): [...]"

B.11. Op grond van de voormelde parlementaire voorbereiding en de draagwijdte van het woord "kan" in artikel 48/4, § 1, van de Vreemdelingenwet, ingevoegd bij (het eveneens bestreden) artikel 26 van de wet van 15 september 2006, moet worden vastgesteld dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet geen afbreuk doet aan de mogelijkheid voor de bedoelde vreemdelingen om het statuut van subsidiaire bescherming aan te vragen en te genieten, maar enkel een parallelle procedure, naast de asielprocedure, organiseert. Bij de beoordeling van het middel dient dan ook rekening ermee te worden gehouden dat de weigering van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, niet noodzakelijk betekent dat de vreemdeling niet de subsidiaire bescherming zou kunnen genieten."

B.12. Het verschil in behandeling van beide categorieën van vreemdelingen berust op een objectief criterium, namelijk of de aanvraag wordt ingediend door een vreemdeling die op zodanige wijze lijdt aan

een ziekte dat deze een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of van verblijf, dan wel door een vreemdeling die een reëel risico loopt op andere ernstige schade in de zin van artikel 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 « inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming », richtlijn waarnaar artikel 3, lid 3, van de Procedurerichtlijn verwijst.

B.13. Het verschil in behandeling wordt verantwoord door de aard van het onderzoek dat moet worden gevoerd en dat in de parlementaire voorbereiding als "objectief" wordt omschreven omdat het is gebaseerd op medische vaststellingen. Bij de beoordeling van die aanvragen wordt overigens, anders dan de verzoekende partij beweert, niet alleen rekening gehouden met de gezondheidstoestand van de aanvrager doch ook met het adequaat karakter van de medische behandeling in het land van herkomst of in het land waar hij verblijft, zoals blijkt uit paragraaf 1 van de bestreden bepaling.

Daarbij dient in voorkomend geval ook te worden onderzocht of de aanvrager effectief toegang heeft tot de medische behandeling in dat land.

Wanneer de procedure op grond van artikel 9ter dat niet mogelijk zou maken, zou hij, met toepassing van hetgeen in B.11 is vermeld, een beroep moeten kunnen doen op de procedure van de subsidiaire bescherming om dit alsnog te laten onderzoeken, ter eerbiediging van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens.

B.14. De regeling waarin artikel 9ter voorziet, biedt voldoende waarborgen voor de aanvrager van de machtiging tot verblijf.

Zo verleent de procedure recht op tijdelijk verblijf, zoals blijkt uit artikel 7, § 2, tweede lid, van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 "tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen" (Belgisch Staatsblad, 31 mei 2007, tweede editie).

Op grond van dat artikel geeft de gemachtigde van de minister bij een ontvankelijke aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, immers de instructie aan de gemeente om de aanvrager in te schrijven in het vreemdelingenregister en hem in het bezit te stellen van een attest van immatriculatie model A.

In dat verband werd tijdens de parlementaire voorbereiding benadrukt dat een ernstig zieke vreemdeling die toch zou zijn uitgesloten van het voordeel van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet om welkdanige reden, niet zal worden verwijderd indien hij dermate ernstig ziek is dat zijn verwijdering een schending zou zijn van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens (Parl. St., Kamer, 2005-2006, DOC 51-2478/001, p. 36), verwijdering die in dergelijke omstandigheden niet mogelijk zou zijn, zoals het Hof heeft beslist in zijn arrest nr. 141/2006 van 20 september 2006.

Tegen een weigeringsbeslissing van de minister of zijn gemachtigde staat op grond van artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet een annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen open.

Gelet op de bijzonderheden van de procedure van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en de aard van de gegevens waarop een beslissing moet steunen, ook met betrekking tot het risico en de mogelijke behandeling in het land van herkomst vastgesteld in het advies van een ambtenaar-geneesheer, voorziet een dergelijk annulatieberoep in een voldoende waarborg van rechtsbescherming.

B.15. Uit wat voorafgaat volgt dat het verschil in behandeling niet zonder redelijke verantwoording is."

Daar waar verzoeker te kennen geeft dat het Grondwettelijk Hof in zijn arrest geen rekening gehouden heeft met het feit dat de aanvrager van een medische regularisatieaanvraag, zijn tijdelijk verblijfsrecht pas verwerft nadat er een beslissing is tussengekomen over de ontvankelijkheid, wat volgens verzoeker lang op zich laat wachten omdat de woonstcontrole, in ieder geval in het verleden, zeer lang op zich kon laten wachten, merkt de Raad op dat verzoeker in zijn verzoekschrift (zie p. 6) zelf stelt dat voor de vreemdelingen met ernstige gezondheidsproblemen die, zoals verzoeker zelf, in een opvangcentrum voor vluchtelingen verblijven, het probleem van de aanslepende woonstcontrole zich "minder acuut" stellen en dat een beslissing over de ontvankelijkheid van de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet op eerder korte termijn kan volgen, temeer daar het onderzoek hierover relatief eenvoudig is.

2.5. Waar verzoeker meent dat de principiële uitsluiting om subsidiaire bescherming op medische gronden te bekomen in het kader van de asielprocedure niet langer verantwoord voorkomt, gelet op de nieuwe regels in de opvangwet inzake de verlenging van materiële hulp, verwijst verweerder in zijn nota

naar de Memorie van Toelichting (DOC 52 2299/001, wetsontwerp houdende diverse bepalingen, 4 december 2009, p. 89-98) over artikel 137 van het wetsontwerp dat de vervanging van (huidig) artikel 7 van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van andere categorieën beoogt.

Hieruit blijkt dat *“de bepaling niet inhoudelijk verandert en integendeel ertoe strekt om het recht op verlenging van de materiële hulp weer toe te spitsen op de asielzoekers van wie de procedure definitief afgesloten is, en die zich werkelijk in een bijzondere administratieve situatie bevinden. De vier statuten die het onder huidig artikel 7 mogelijk maken om een verlenging van het recht op de materiële hulp te krijgen, blijven gehandhaafd.*

De verlenging is echter niet meer automatisch, maar is nu het voorwerp van een beslissing van het Agentschap. Deze beslissing moet berusten op gepaste redenen die dienen geïnterpreteerd te worden in het licht van het recht op een menswaardig leven, zoals bevestigd door artikel 23 van de Grondwet.

Deze beslissing moet gepast formeel gemotiveerd worden, waar de ontwerpbepaling aan herinnert. Ze kan tenslotte inderdaad het voorwerp uitmaken van een beroep bij de arbeidsrechtbank.”

Verder wordt er gesteld dat *“En tot slot zal paragraaf 3 van het ontwerp van nieuw artikel 7 van de wet van 12 januari 2007 het mogelijk maken om, in een streven naar proportionaliteit in de beoordeling van het recht op een menswaardig leven, af te wijken van de toepassingsvoorwaarden van de bepaling.”*

De bewering van verzoeker dat het agentschap FEDASIL geenszins aan de vereisten van objectiviteit en onpartijdigheid beantwoordt, is niet meer dan een loutere hypothese dewelke hij niet hard maakt. De Raad neemt dergelijk verweer niet aan.

Verweerder besluit dan ook terecht dat de nieuwe regels in de opvangwet inzake de verlenging van materiële hulp niet tot gevolg hebben dat de regeling waartoe artikel 9ter van de vreemdelingenwet voorziet, ineens onvoldoende waarborgen biedt voor de aanvrager van de machtiging tot verblijf.

2.6. Derhalve is de Raad van oordeel dat het stellen van de door verzoeker gesuggereerde prejudiciële vraag, niet onontbeerlijk is om in casu te komen tot een uitspraak en, daar de beslissing van de Raad nog vatbaar is voor een cassatieberoep bij de Raad van State, is de Raad in overeenstemming met artikel 26, § 2, derde lid van de Bijzondere wet op het Grondwettelijk Hof van 6 januari 1989, niet gehouden tot het stellen van een prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof.

2.7. In acht genomen wat voorafgaat, benadrukt de Raad dat artikel 48/4, §1 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat de subsidiaire beschermingsstatus enkel kan worden toegekend aan personen die geen beroep kunnen doen op artikel 9ter van voormelde wet.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet aantoont dat hij geen beroep kan doen op artikel 9ter van de vreemdelingenwet; hij geeft in zijn verzoekschrift (p. 9 en 11) zelf te kennen een verblijfsaanvraag te hebben ingediend op basis van voormeld artikel.

Overeenkomstig artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet is de Raad niet bevoegd om bij de behandeling van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal inzake asiel en subsidiaire bescherming, te oordelen over de vraag of verzoeker aan een ziekte lijdt die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, noch over de vraag of hij een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate verzorging mogelijk is in het land van herkomst.

Verzoeker bedient zich aldus van de verkeerde procedure om het adequaat karakter van de (toegang tot) behandeling van zijn medische problemen te laten beoordelen. Hij dient zich inzake de beoordeling van zijn medische problemen met de voorgelegde medische attesten te richten tot de geëigende procedure.

De commissaris-generaal stelde terecht dat de medische problemen van verzoeker geen verband houden met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming.

2.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van de artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève en van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf mei tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE